

препятствува формирането на Зайчарската чета. След утвърждаването на княз Карол румънското правителство също поддържа подобна политика, макар национал-либералната партия на Йон Братиану фактически да не препятствува подготовката. След известно активизиране на руската политика на Балканите през 1866-67 г. отново за дълги години тя е по-пасивна и противница на каквито и да е въоръжени акции. Във връзка с изменилата се политическа обстановка, заможната българска русофилска буржоазия и по-специално Добродетелната дружина се отнася отрицателно към акцията от 1868 г. Получени от предишния опит, всепризнатите войводи Филип Тотю и най-вече Панайот Хитов виждат, че едно начинание може да има изгледи за успех, само ако се опира на една солидна подготовка – наличието на крупни суми за въоръжаване и екипиране на няколко хиляди доброволци. При тогавашната обстановка това се оказва невъзможно. Панайот Хитов, сам убеден в несвоевременността на начинанието, приема предложението на сръбското правителство да съдействува да се спре подготовката. В Румъния взема обещание от войводите, че няма да предприемат акции. Неговият авторитет несъмнено изиграва роля част от записалите се доброволци в края на краищата да не се включат в четите.

ПОДГОТОВКА НА ЧЕТАТА /15/

Най-присърце вземат подготовката младите войводи Хаджи Димитър и Стефан Караджа. По начало, в съответствие с набелязания план, те подготвят две отделни чети със свои знамена. Вероятно към края на подготовката, през юни, когато на двамата войводи става ясно, че само те са довели начинанието до възможния успешен край, решават да обединят своите сили, но запазят структурното различие на четите. През последния период на подготовката, и в по-нататъшните действия, фактически двете чети действуват като една и накрая се сливат напълно. Ето защо е правилно да се говори за четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа.